

Inombords

Text: Maria Rodén

Ibland undrade hon. Över meningen, meningen med allt. Meningen med att gå hungrig, med att vakna ytterligare en dag i en frostkall skog, med att hoppas, längta, tro på något bättre. För det var väl därför hon fortsatte? Eller var det så att hon helt enkelt fortsatte för att det var det enda hon kunde? För att det verkade så svårt att bara hejda sig, sluta, ge upp. Som om det valet inte fanns, som att hon inte förmådde. Inte själv.

Tysta tankar, för vem fanns väl att byta dem med? Fåglarna? Träden? Vinden? Tysta ord. Inga svar. Inte som att hon hade talat om dem tidigare i och för sig, då när hon haft sällskap, men samtidigt hade de andras röster, ja, de andras liv, dränkt den envisa frågan, fyllt tomheten inom henne hjälpligt och tillräckligt för att kunna mota bort de ovälkomna tankarna. De objudna gästerna i hennes huvud.

Inte nu. Inte längre. Hon var utlämnad till sig själv och hon var trött. Så trött. Rösten som malde på, ibland värre än den rivande hungern. Korta stunder av tillfredsställelse. Allt kortare kändes det som. Till och med att döda kändes ibland mekaniskt. Bågens sträng som sjöng, ett byte fällt. Människa eller djur. De förstnämnda plundrade hon, de sistnämnda åt hon. Allt i samma syfte, att leva en dag till. *En dag till*. Händerna som arbetade av sig själva, ögonen som registrerade det av värde, öronen som lyssnade efter fara. Snabbt. Vant. Sedan bort, bort. Som ett jagat djur. Var hon något annat?

En gång kanske. En gång en soldat i de rättfärdigas led, de som inga fanor eller vapenrockar bar. De som kämpade med envishet och överlevde med list. De som hade ett mål för sin kamp, men ack så många vägar dit. Ibland korsades dem, ibland var de oförenliga, ibland kunde de följas åt en bit. Alltid en bit, aldrig hela vägen. En gång inte hennes kamp, men den hade blivit det. Och nu? Höll hon på att överge den igen?

Sanningen var att hon inte visste. Från att berövats allt till att på nytt funnit en mening för att åter stå ensam. Ibland sökte hon tecken, tänkte på de förflutnas röster. Oftast existerade hon bara. Existerade, för kanske var det allt hon kände till och allt hon förmådde.

Hon hade talat om det nu. Äntligen fått lufta sina tankar, med någon som kunde ställa motfrågor, tvinga henne att tänka efter en gång extra, att motivera sig och kanske omvärdera. Att se på djupet i sig själv och förundrat finna både svar och frågor. Det var en lättnad, samtidigt svårt. Att se sig själv från någon annans ögon, att värdera vad hon blivit. Samtalet hade lämnat henne med frågor, nya frågor. De hade tagit plats, motat undan tomrummet, fått henne att fokusera på något annat. En lättnad.

Det hon inte hade väntat sig var vem som skulle stå för det. Fast kanske... kanske var det inte så underligt ändå. En vän skulle säga det hon ville höra, en fiende skulle vara ärlig. Omtanke

skulle ge kort tillfredsställelse, men det var inte det hon sökte. Det var inte nog. Inte längre. Inte när ensamheten plågade eller när de förgångnas ansikten trängde sig på. Efterhand hade hon slappnat av, slutat bry sig om att låtsas vara något hon aldrig skulle bli. Låtit sig fångas i samtalet, blivit utmanad, utmanat i sin tur. Även hoppats att han skulle fina det givande, att han inte skulle se henne enbart som en smutsig spillra av ett människoliv. Blivit irriterad när han antytt att hon var en arm krake. *Låt mig dö, men förnedra mig icke mer.*

Han hade också frågat det självklara. *Varför?* Kanske närmast sig svaret. Hon funderade ännu över det. Stirrade upp i en stjärnklar himmel som om den kunde ge henne svar. Lät tankarna arbeta, mala för att kunna nå kärnan. Rasslandet när hon vred sig bekom inte då, inte heller smärtan från det som en gång varit helt men nu var trasigt. Betraktade sig lojt utifrån som om det inte var hon själv som låg där. Någon annan. Någon fri.

Fri skulle hon aldrig bli dock. Kanske fri från bojor och järn, men inte fri på riktigt. Det gick inte att fly det förflutna, lika lite som framtiden. Endast fri i döden, men räknades det verkligen? Stämde det? Hon visste inte, skulle inte finna svaret. Inte på just den frågan. Kanske var det lika bra.

Hon hade talat med honom om en rustning. En rustning av hat som skydd mot livet. Det besvärliga livet som ständigt åsamkade oläkbar skada då det inte skadade kroppen, utan själen. En rustning som fungerade så länge den var hel från sprickor eller gick att laga med nya lager. Som drog näring och stärktes av slag, sparkar och hån. En rustning som inte gick att se, men som gick att ana. Inte på kroppen, men i ögonen. Som alltid fanns där, alltid bars. Som trots sin osynlighet vägde mer än en rustning av stål. Samtidigt så betryggande. Osårbar för skarpa klingor eller snabba pilar. Osårbar för andras hat, andras smärta, andras lidande, andras fördömanden.

Hon hade burit den länge nu. Kanske alltför länge. Tillräckligt länge för att finna en svaghet, hitta det som kunde få det starka att rämna, det trygga att bli osäkert. Inga vapen. Inga slag. Ingen smärta. Något långt mycket mer effektivt. *Vänlighet. Omtanke. Acceptans.* En gemenskap att höra till, en gemenskap som samtidigt fördömde det hon gjort och det hon var kapabel till. Som inte ställde frågor, inte anklagade, men i sin tysthet och välvilja förebrådde. Tvingade henne att välja. Att tvivla. Att hoppas, samtidigt som allt hopp tycktes försvinna längre bort än någonsin. Kampen inombords. Gemenskapen visade henne något värdefullt, samtidigt som hon var mer utestängd än någonsin. Korta glimtar. En framtid och ett liv som inte var hennes, bara till låns som en möjlighet att under korta stunder glömma. Få höra till.

Hon frågade sig om det varit värt det. Smärtan, förnedringen, en väg som inte bar mot en framtid. Vad sökte hon? Någon som förmådde det hon själv inte klarade? Var hon beredd att ta emot det eller skulle hon vända sig bort igen om möjlighet gavs? För feg för att dö. För trött för att leva. Var det vem hon var eller skulle hon finna ett svar bara hon sökte djupt nog? Om hon sökte utan fruktan, utan hopp?

Hon blundade och lät sig dyka, djupt, djupt ner i det okända. Det som var henne själv.